

Τὸ φλουρὶ τοῦ φτωχοῦ (Νιρβάνας Παῦλος)

[/ Γενικά Θέματα](#)



Τὸ πρῶτο φλουρὶ τῆς βασιλόπιτας πού μοῦ ἔπεσε βγῆκε μοιρασμένο. Ἦταν ἀληθινὸ φλουρὶ, γιατί ὁ πατέρας μου τὸν καιρὸ ἐκεῖνο συνήθιζε νὰ βάζει στὴ βασιλόπιτα τοῦ σπιτιοῦ μας μία χρυσὴ ἀγγλικὴ λίρα.



Πῶς ἔρχονται τὰ πράματα καμιά φορᾶ! Ο πατέρας μου, ὄρθιος μπροστὰ στὸ ἀγιοβασιλιάτικο τραπέζι, ἔκοβε τὴν πίτα, ὀνοματίζοντας κάθε κομμάτι ξεχωριστά, πρὶν κατεβάσει τὸ μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ. Ἀφοῦ ἔκοψε τὸ κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ, τῶν ἀγίων, τὸ δικό του καὶ τῆς μητέρας μου, πρὶν ἀρχίσει τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν σταμάτησε, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι.

– Ξεχάσαμε, τὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ῥθει ὕστερ' ἀπὸ τοὺς ἀγίους. Ἄς εἶναι ὅμως. Θὰ τὸ κόψω τώρα κι ὕστερα θ' ἀρχίσω τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν. Πρῶτα ὁ φτωχός.

Κατέβασε τὸ μαχαίρι καὶ εἶπε:

– Τοῦ φτωχοῦ.

Ἐπειτα θὰ ἐρχόταν τὸ δικό μου κομμάτι, πού ἦμουν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ παιδιά. Καθὼς τραβοῦσε ὅμως τὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ, τὸ χρυσὸ φλουρὶ κύλησε στὸ τραπεζομάντιλο. Τὸ κόψιμο τῆς πίτας σταμάτησε. Κοιτάζαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι ὁ

πατέρας όλους μας.

- Ποιανού είναι τώρα τὸ φλουρί; εἶπε ἡ μητέρα μου. Τοῦ φτωχοῦ ἢ τοῦ Πέτρου; Ἐγὼ λέω πὼς εἶναι τοῦ Πέτρου.

Ἡ καημένη ἡ μητέρα! Τὸ εἶχε καημὸ νὰ πέσει σ' ἐμένα.

- Οὔτε τοῦ φτωχοῦ εἶναι οὔτε τοῦ Πέτρου, εἶπε ὁ πατέρας μου. Τὸ σωστὸ σωστό. Τὸ φλουρὶ μοιράστηκε. Ἦταν ἀνάμεσα στὰ δύο κομμάτια. Καθὼς τὰ χώρισα μὲ τὸ μαχαίρι, ἔπεσε κάτω. Τὸ μισὸ λοιπὸν εἶναι τοῦ φτωχοῦ, τὸ μισὸ του Πέτρου.

- Καὶ τί θὰ γίνεῖ τώρα; ρώτησε στεναχωρημένη ἡ μητέρα μου.

Τί θὰ γίνεῖ; συλλογιζόμαστε κι ἐμεῖς.

Καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. - Μὴν πονοκεφαλιάζετε, εἶπε ὁ πατέρας. Ἄνοιξε τὸ πορτοφολάκι του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα δύο μισὲς χρυσὲς λίρες καὶ τὶς ἀκούμπησε στὸ τραπέζι. Νὰ τί θὰ γίνεῖ. Αὐτὴ φυλάξτε τὴν, νὰ τὴ δώσετε στὸν πρῶτο ζητιάνο ποῦ θὰ χτυπήσει τὴν πόρτα μας. Εἶναι ἡ τύχη του. Ἡ ἄλλη μισὴ εἶναι τοῦ Πέτρου.

- Καλορίζικη! Καὶ τοῦ χρόνου παιδί μου! Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Ἦμουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

- Θὰ τοῦ τὴ δώσω ἐγὼ μὲ τὸ χέρι μου, εἶπα.

Γελούσαμε ὅλοι μὲ τὴν παράξενη τύχη μου. Τ' ἄλλα παιδιὰ μὲ πείραζαν: «Ὁ σύντροφος τοῦ φτωχοῦ». Μονάχα ὁ πατέρας μου δὲ γελοῦσε. Ἐκεῖνος μὲ τράβηξε κοντά του, μὲ φίλησε καὶ μοῦ εἶπε:

- Μπράβο σου! Εἶσαι καλὸ παιδί.

Τὸ ἄλλο πρωί, μόλις ξυπνήσαμε, χτύπησε ἡ πόρτα. Κάτι μοῦ ἔλεγε πὼς ἦταν ὁ ζητιάνος, ποῦ ἔφτασε βιαστικὸς νὰ πάρει τὸ μερίδιό του.

Ἔτρεξα στὴν πόρτα μὲ τὴν μισὴ λίρα. Ἦταν ἓνας γέρος, φτωχός, μὲ κάτασπρη γενειάδα, γερτὸς ἀπὸ τὰ χρόνια, καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο μουρμούριζε εὐχές.

- Πάρε, παππού, τοῦ εἶπα.

Ὁ γέρος τὸ ἔφερε κοντὰ στὰ μάτια του, γιὰ νὰ τὸ κοιτάξει καλύτερα. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει πὼς κρατοῦσε χρυσάφι στὰ χέρια τοῦ -τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ποῦ ὅλοι ἔδιναν στοὺς φτωχοὺς δίλεπτα καὶ μονόλεπτα.

- Τί 'ν' αυτό, παιδάκι μου; με ρώτησε.

- Μισή λίρα εἶναι, παππού, τοῦ εἶπα. Πάρ' τήν. Δική σου εἶναι.

Ο καημένος δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψει.

- Μήπως ἔκανες λάθος, παιδάκι μου; Γιὰ ρώτησε τοὺς γονεῖς σου.

Τοῦ ἐξήγησα με τί τρόπο εἶχαμε μοιραστεῖ τὸ φλουρὶ τῆς βασιλόπιτας. Ο γέρος ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρά του. Σήκωσε ψηλὰ τὰ μάτια καὶ εἶπε:

- Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος! Νὰ ζήσεις, παιδάκι μου, καὶ νὰ σὲ χαίρονται οἱ γονιοί σου. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀξιώσει νὰ 'χεις πάντα ὅλα τὰ καλὰ καὶ νὰ τὰ μοιράζεις με τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδικημένους. Τὴν εὐχή μου νὰ 'χεις!

Μοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή του, σήκωσε πάλι ψηλὰ κατὰ τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια καὶ κατέβηκε με τὸ ραβδὶ του τὴ σκάλα.

Πηγή: agiazoni.gr